

Sygn. akt II AKa 69/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA – Małgorzata Mojowska

SA – Adam Wrzosek

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale oskarżyciela posiłkowego T. M. (1)

Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2013 r.

sprawy B. K.

oskarżonej z art. 275 § 1 k.k. w zb. z 278 § 5 k.k. w zb. z 276 k.k. w zw. z 11 § 2 k.k.; art. 284 § 1 w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z 294 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z 294 § 1 k.k. w zb. z 270 § 1 w zb. z 275 § 1 w zw. z 11 § 2 k.k. w zw. z 12 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 25 lipca 2012 r. sygn. akt VIII K 282/08

- utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części uznając apelację obrońcy oskarżonej B. K. za oczywiście bezzasadną;

- zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem opłaty za drugą instancję;

- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: T. P. i M. O. – Kancelarie Adwokackie w W. po 738 zł w tym 23% podatku VAT za obronę z urzędu oskarżonej oraz reprezentowanie oskarżyciela posiłkowego w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Prokuratura oskarżyła **B. K.** o to, że:

1) w bliżej nieustalonym okresie, nie wcześniej niż w kwietniu 2006r. nie później niż w marcu 2007r. w W., dokonała kradzieży karty (...) Banku (...) o nr (...) -021 oraz ukryła dokumenty, którymi nie miała prawa wyłącznie rozporządzać w postaci prawa jazdy o nr (...) serii (...) nr (...) na nazwisko T. M. (1) i legitymacji ubezpieczeniowej na nazwisko T. M. (1).

tj. o czyn z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

2) w okresie od 17 maja 2006r. do 14 grudnia 2007r. w W., działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem przywłaszczyła pieniądze w łącznej kwocie 317.197,59 zł, znajdujące się w Banku (...) S.A. II Oddział w W., na rachunku nr (...), należącym do T. M. (1), które bez wiedzy pokrzywdzonego wypłaciła na podstawie udzielonego jej przez w/w pełnomocnictwa, czym działała na szkodę wyżej wymienionego, gdzie szkoda ta była znaczna,

tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

3) w dniu 16 maja 2006r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, na podstawie udzielonego jej przez T. M. (1) w dniu 6 kwietnia 2006r. pełnomocnictwa, które uzyskała wykorzystując fakt, iż T. M. (1) nie posiadał pełnej świadomości dokonywania czynności prawnej, doprowadziła T. M. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 260.000 zł w ten sposób, że wprowadzając w błąd T. M. (1), co do wykorzystania udzielonego pełnomocnictwa, a E. W., co do możliwości dysponowania lokalem w zakresie jego sprzedaży i zamiaru jego zbycia przez właściciela, zawarła z E. W. umowę sprzedaży mieszkania nr (...) przy ul. (...) w W., a uzyskanych ze sprzedaży pieniędzy nie przekazała T. M. (1), gdzie szkoda poniesiona przez pokrzywdzonego była znaczna,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,

4) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w okresie od 25 października 2006r. do 27 października 2006r. w W., wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną, doprowadziła T. M. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 250.000 zł oraz I. P. i A. S. w kwocie 180.000 zł, a J. B. w kwocie 170.000 zł, gdzie szkoda poniesiona przez pokrzywdzonego była znaczna, w ten

sposób, że:

- wprowadziła w błąd T. M. (1), co do sytuacji prawnej lokalu, utrzymując, iż jest on wynajmowany, a I. P. i A. S. co do możliwości dysponowania lokalem w zakresie jego sprzedaży i zamiaru jego zbycia przez właściciela i udostępniła nieustalonemu mężczyźnie uprzednio skradziony T. M. (1) dowód osobisty, którym to dokumentem mężczyzna się posłużył przy zawieraniu aktu notarialnego repertorium (...) w dniu 27 października 2006r. w W. i podrobił na nim podpis T. M. (1), zawierając w dniu 25 października 2006r., z I. P. i A. S. umowę sprzedaży mieszkania nr (...) przy ul. (...) w W., a uzyskanych ze sprzedaży pieniędzy nie przekazał T. M. (1),

- wprowadziła w błąd T. M. (1) co do sytuacji prawnej lokalu, utrzymując, iż jest on wynajmowany, a J. B. co do możliwości dysponowania lokalem w zakresie jego sprzedaży i zamiaru jego zbycia przez właściciela i udostępniła nieustalonemu mężczyźnie uprzednio skradziony T. M. (1) dowód osobisty, którym to dokumentem mężczyzna się posłużył przy zawarciu aktu notarialnego repertorium (...) w dniu 27 października 2006r. w W. i podrobił na nim podpis T. M. (1), zawierając z J. B. umowę sprzedaży mieszkania nr (...) przy ul. (...) w W., a uzyskane ze sprzedaży pieniądze nie przekazał T. M. (1),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w. W. wyrokiem z dnia 25 lipca 2012 r.

I. B. K. uznał za winną popełnienia przestępstwa, zarzucanego jej w punkcie 1) i za to, na podstawie art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał ją, zaś na podstawie art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. B. K. w ramach przestępstwa zarzucanego jej w punkcie 2) uznał za winną tego, że w okresie od dnia 17 maja 2006 roku do 14 grudnia 2006 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu powziętego z góry zamiaru przywłaszczyła pieniądze stanowiące własność T. M. (1) w łącznej kwocie 17 937, 59 złotych, znajdujące się w banku (...) S.A. II Oddział w W. na rachunku nr (...) prowadzonym dla T. M. (1) w ten sposób, że korzystając z pełnomocnictwa

udzielonego jej przez pokrzywdzonego wypłaciła pieniądze w powyższej kwocie łącznej bez jego wiedzy i zgody - to jest popełnienia przestępstwa, wyczerpującego dyspozycję art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przyjmując, że wysokość 1 (jednej) stawki dziennej grzywny równa jest 20 (dwudziestu) złotym;

III. B. K. w ramach przestępstwa zarzucanego jej w punkcie 3) uznał za winną tego, że dnia 16 maja 2006 roku w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, na podstawie pełnomocnictwa, udzielonego jej przez T. M. (1) w dniu 6 kwietnia 2006 roku, uzyskanego w wyniku wykorzystania braku świadomości T. M. (1) co do znaczenia dokonywanej czynności prawnej doprowadziła E. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 260 000 złotych w ten sposób, że wprowadzając E. W. w błąd co do możliwości sprzedaży lokalu mieszkalnego na podstawie pełnomocnictwa, mającego być udzielonym B. K. przez T. M. (1) oraz zamiaru zbycia tego lokalu przez właściciela, zawarła z E. W. umowę sprzedaży mieszkania numer (...) przy ulicy (...) w W. za powyższą kwotę - to jest popełnienia przestępstwa, wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przyjmując, że wysokość 1 (jednej) stawki dziennej grzywny równa jest 20 (dwudziestu) złotym;

IV. B. K. w ramach przestępstwa zarzucanego jej w punkcie 4) uznał za winną tego, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu powziętego z góry zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w okresie od 25 października 2006 roku do 27 października 2006 roku w W., wspólnie i w porozumieniu z inną osobą doprowadziła I. P. i A. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 180 000 złotych zaś J. B. - w kwocie 170 000 złotych w ten sposób, że:

- wprowadziła w błąd I. P. i A. S. co do możliwości zbycia lokalu mieszkalnego numer (...) przy ulicy (...) w W. oraz woli dokonania tej czynności przez właściciela - T. M. (1) i udostępniła innej osobie dowód osobisty T. M. (1) serii (...) którym osoba ta posłużyła się podając się za T. M. (1) przy zawieraniu umowy sprzedaży na rzecz I. P. i A. S. za kwotę 180 000 złotych wskazanego wyżej lokalu mieszkalnego, mającej formę aktu notarialnego repertorium A 1548/ 2006 z dnia 25 października 2006 roku i podrabiając podpis T. M. (1) na tej umowie;

- wprowadziła w błąd J. B. co do możliwości zbycia lokalu mieszkalnego numer (...) przy ulicy (...) w W. oraz woli dokonania tej czynności przez właściciela - T. M. (1) i udostępniła innej osobie dowód osobisty T. M. (1) serii (...), którym osoba ta posłużyła się podając się za T. M. (1) przy zawieraniu umowy sprzedaży na rzecz J. B. za kwotę 170 000 złotych wskazanego wyżej lokalu mieszkalnego, mającej formę aktu notarialnego repertorium (...) z dnia 27 października 2006 roku i podrabiając podpis T. M. (1) na tej umowie - to jest popełnienia przestępstwa, wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. B. K. skazał, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. - wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przyjmując, że wysokość 1 (jednej) stawki dziennej grzywny równa jest 20 (dwudziestu) złotym;

V. Na podstawie art. 85 k.k.; 86 § 1 i 2 k.k.:

- kary pozbawienia wolności, orzeczone wobec B. K. w punktach: I, II, III i IV połączył i wymierzył jej łączną karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

- kary grzywny, orzeczone wobec B. K. w punktach: II, III i IV połączył i wymierzył jej łączną karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny przyjmując, że wysokość

1 (jednej) stawki dziennej grzywny równa jest 20 (dwudziestu) złotym;

VI. Na podstawie art. 46 § 1 k.k.:

- zobowiązał B. K. do zapłaty na rzecz T. M. (1) kwoty 17 937, 59 (siedemnastu tysięcy dziewięciuset trzydziestu siedmiu i pięćdziesięciu dziewięciu setnych) złotych z tytułu naprawienia szkody wyrządzonej T. M. (1) przestępstwem opisanym w punkcie II;

- zobowiązał B. K. do zapłaty na rzecz I. P. kwoty 45 000 (czterdziestu pięciu tysięcy) złotych z tytułu naprawienia szkody wyrządzonej I. P. przestępstwem opisanym w punkcie IV;

- zobowiązał B. K. do zapłaty na rzecz A. S. kwoty 135 000 (stu trzydziestu pięciu tysięcy) złotych z tytułu naprawienia szkody wyrządzonej A. S. przestępstwem opisanym w punkcie IV;

VII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. P. kwotę 5 000 (pięciu tysięcy) złotych powiększoną o podatek od towarów i usług z tytułu pełnienia obrony z urzędu B. K. oraz na rzecz adw. M. O. kwotę 5 000 (pięciu tysięcy) złotych powiększoną o podatek od towarów i usług z tytułu pełnienia obowiązków pełnomocnika z urzędu oskarżyciela posiłkowego T. M. (1);

VIII. zwolnił w całości B. K. od zapłaty kosztów sądowych.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez **obrońcę** oskarżonej w części dotyczącej pkt IV i pkt V wyroku, w całości na jej korzyść.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi obrońca zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, tj. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez nie rozstrzygnięcie istniejących wątpliwości na korzyść oskarżonej, a także poprzez dowolną i wadliwą a nie swobodną ocenę dowodów polegającą na bezpodstawnym przyjęciu uczestnictwa oskarżonej w popełnieniu czynu z pkt. IV aktu oskarżenia oraz rozstrzygnięcie wszelkich wątpliwości w zakresie stanu faktycznego na niekorzyść oskarżonej B. K.,

a w konsekwencji błędne ustalenie, że oskarżona B. K. brała udział w popełnieniu przestępstwa opisanego w pkt. IV aktu oskarżenia;

2) rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonej B. K., zarówno w wymiarze kar jednostkowych jak i kary łącznej, przy nienależytym uwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej B. K. od czynu zarzucanego jej w pkt. IV aktu oskarżenia lub o uchycenie zaskarżonego wyroku w powyższym zakresie i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, w przypadku zaś nie podzielenia argumentów obrony w powyższym zakresie o złagodzenie wymierzonych oskarżonej kar pozbawienia wolności i kar majątkowych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Obrońca oskarżonej zarzucając Sądowi obrazę przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. nie wskazał zarówno w treści zarzutu jak również w uzasadnieniu, które konkretne dowody zostały przez Sąd ocenione w sposób dowolny oraz w czym owa dowolność się przejawiała.

Taki sposób redakcji przedmiotowego zarzutu oraz lakoniczność uzasadnienia utrudnia Sądowi odwoławczemu merytoryczne odniesienie się do wywodów skarżącego. Od podmiotu profesjonalnego jakim z pewnością jest adwokat, można oczekiwać i wymagać fachowej, precyzyjnej i zgodnej z zasadami sztuki redakcji zarzutów podniesionych w apelacji, w których zawarta będzie merytoryczna treść adekwatna do rodzaju zarzutu i wskazująca na istotę uchybienia.

Tymczasem analiza omawianej apelacji prowadzi do wniosku, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. sprowadza się w istocie do kwestionowania ustaleń faktycznych i został zrehabilitowany tak jak zarzut błędu w ustaleniach faktycznych a nie zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w treści którego powinno być wskazane, który konkretnie dowód (czy dowody) zostały przez Sąd ocenione w sposób dowolny i na czym ta dowolność Sądu meriti polega. Skoro jednak omawiana apelacja tego rodzaju argumentów i okoliczności w sposób precyzyjny nie wskazuje, należy odnieść się do dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów i poszczególnych okoliczności dotyczących czynu określonego w pkt 4 aktu oskarżenia oraz ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd meriti w tym zakresie.

Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku (str. 48-60), wynika, że Sąd pierwszej instancji dokonał wnikliwej i wszechstronnej analizy dowodów i okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii winy B. K. w zakresie przedmiotowego czynu i dowody te ocenił w sposób swobodny respektując w pełni zasadę określoną w art. 7 k.p.k. Dokonana w zakresie tego czynu analiza i ocena dowodów zasługuje na pełną akceptację Sądu odwoławczego, zaś lakoniczne argumenty skarżącego stanowiące jedynie nieudolną polemikę z przekonującymi i merytorycznymi argumentami Sądu meriti, tej oceny w żaden sposób nie są w stanie podważyć. Argumentacja autora apelacji w tym zakresie sprowadza się bowiem jedynie do kwestii odbioru zaświadczenia, że T. M. (1) przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu nr (...) przy ul (...) w W. najpierw przez oskarżoną a następnie przez mężczyznę podającego się za T. M. (1) i dysponującego jego dowodem osobistym – czyli W. S.. Należy podkreślić, że wbrew twierdzeniom skarżącego powyższa kwestia była przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego (str. 53 – 55 uzasadnienia) i nie została przez Sąd pominięta. Wynika z nich w sposób jednoznaczny, że zachodzi związek przyczynowo – skutkowy pomiędzy jednorazową wpłatą kwoty 1 103 zł przez oskarżoną w celu likwidacji zadłużenia w opłatach mieszkaniowych dotyczących przedmiotowego lokalu, a wywiezionym z likwidacji tego zadłużenia żądaniem przez W. S. podającego się za T. M. (1), wydania zaświadczenia o braku zaległości w opłatach eksploatacyjnych, celowym dla zawarcia umowy notarialnej zbycia lokalu nr (...) przy ul. (...) w W.. Zatem jak trafnie przyjął Sąd Okręgowy, na podstawie całokształtu dowodów i okoliczności tego czynu, gdyby W. S. nie wiedział o działaniach podjętych bezpośrednio wcześniej przez B. K., które zmierzały do likwidacji zaległości mieszkaniowych warunkujących wystawienie żadanego przez niego zaświadczenia, nie żądałby wydania takiego dokumentu. Za logiczne i przekonujące uznać należy więc stanowisko Sądu meriti, który trafnie uznał, iż czynności W. S. stanowią oczywiste i celowe następstwo działań oskarżonej, zwłaszcza w sytuacji gdy W. S. odbierając przedmiotowe zaświadczenie z dnia 12 października 2006 r. posługiwał się dowodem osobistym T. M. (1), który to dokument został mu udostępniony w tym celu przez oskarżoną. Sąd Okręgowy zasadnie również zwrócił uwagę na istotny fakt, że osoba podająca się przed notariuszem za T. M. zarówno przy zawieraniu umowy zbycia praw do tego mieszkania A. S. i I. P. jak i J. B. posłużyła się numerem identyfikacji podatkowej T. M. (1). Tego rodzaju dokument w postaci decyzji w sprawie nadania takiego numeru T. M. (1) został zabezpieczony w trakcie policyjnego przeszukania mieszkania oskarżonej w 2008 r., co świadczy, że tego rodzaju dokumentem do tego czasu oskarżona dysponowała. Nie potwierdziły się zaś sugestie B. K. wypowiedziane na rozprawie, że sprawcy zapewne poza jej wiedzą uzyskali urzędowe poświadczenie numeru identyfikacji podatkowej T. M. w celu użycia tego numeru dla celów przestępstwa, bowiem jak wynika z jednoznacznych ustaleń Sądu w tym zakresie (str. 56 – 57) w latach 2006 – 2007 nie zwracano się o wydanie takiego zaświadczenia do Urzędu Skarbowego (karta 1287).

Sąd Apelacyjny uznał zatem, że brak jest podstaw aby zakwestionować dokonaną przez Sąd ocenę dowodów oraz ustalenia faktycznie dotyczące czynu określonego w pkt 4 aktu oskarżenia. Stwierdzić bowiem należy, że dokonane w tym zakresie ustalenia wbrew twierdzeniom skarżącego są prawidłowe i mają pełne oparcie w materiale dowodowym sprawy. Nie doszło również do obrazy art. 5 § 2 k.p.k., bowiem zdaniem Sądu odwoławczego w przedmiotowej sprawie nie zaistniała taka sytuacja w której występowały niedające się usunąć wątpliwości. Sąd Okręgowy dysponował bowiem wiarygodnymi dowodami które pozwalały na dokonanie stanowczych i jednoznacznych ustaleń faktycznych dotyczących czynu określonego w pkt IV wyroku (pkt 4 aktu oskarżenia).

Na uwzględnienie nie zasługuje również zarzut zawarty w pkt 2 omawianej apelacji dotyczącej rażącej niewspółmierności kar jednostkowych oraz kary łącznej. Należy zauważyć, że obrońca oskarżonej podnosząc tego rodzaju zarzut zarówno w jego treści jak również w uzasadnieniu apelacji nie wskazał w istocie żadnych

merytorycznych argumentów przemawiających za jego uwzględnieniem, wywody skarżącego w tym zakresie ograniczają się bowiem jedynie do stwierdzenia, że jego zdaniem Sąd wymierzając oskarżonej karę 3 lat pozbawienia wolności, w zbyt małym stopniu uwzględnił jej sytuację rodzinną i zdrowotną oraz, że nie wziął pod uwagę, że oskarżona jest ciężko chora i samotnie opiekuje się małoletnią córką. Z wnikliwych i wyczerpujących rozważań Sądu Okręgowego dotyczących kwestii wymiaru kar jednostkowych oraz kary łącznej wynika, że Sąd ten miał na uwadze wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na wymiar, rodzaj orzeczonych kar jednostkowych jak również kary łącznej. Przy orzekaniu tych kar uwzględnione zostały także właściwości i warunki osobiste oskarżonej.

Uznać zatem należy, że orzeczone wobec oskarżonej kary nie noszą cech rażącej surowości, są bowiem adekwatne do stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów i w pełni uwzględniają dyrektywy i cele kary określone w art. 53 k.k. Sąd odwoławczy nie znalazł zatem żadnych podstaw aby zmienić wyrok w tym zakresie.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd Apelacyjny uznał, że wniesiona apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym i w związku z tym utrzymano zaskarżony wyrok w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 634 k.p.k. i 636 § 1 k.p.k.